

NS Csatakiáltás

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Parancs és engedelmesség Szavak Hitler katonáihoz

1. rész

Előszó az 1st - 13th kiadáshoz (eredetileg 1934-ben jelent meg)

Az első világháború lángoló acélviharának volt jó oldala is. Ahol a gránátok robbantak, ott nem volt senki, aki ne tartozott volna teljesen hozzánk. Akinek kedve és lehetősége volt kibújni a kötelesség alól, mert gyáva volt, az már nem volt közöttünk.

Eltársak, ismerem a vágyatokat, hogy minden haladjon előre. Nem akarjátok, hogy olyanok menetljenek a sorainkban, akik meghamisítják a közösségünket. Vágyakoztok arra, ami egykor a században volt: egy darab otthonra, egy darab hazára. Olyan századparancsnok után vágyakozol, mint amilyen a frontiszt. És féltek, hogy valami, nagyon csendben és észrevétlenül, belopakodik, valami, ami nem felel meg a lényegünknek; féltek, hogy egy nap ott lesz, és nem lehet eltörölni. Attól félsz, hogy

esetleg nem tartjuk meg azt, amink volt, amikor nehéz volt a helyzet. Aggódsz, hogy talán nem őrizzük meg azt, amit nagy erőfeszítésekkel elértünk Hitler győztes zászlaja alatt.

A visszahúzódó vörös árvíz idejének volt egy jó oldala is. Mindannyian tudtuk, hogy mit gondoljunk egymásról. Itt sem volt senki, aki nem tartozott volna teljesen hozzánk.

Tulajdonképpen mennyi idő telt el azóta, hogy öt órán át egy helyben álltunk a nagy Tennishalle gyűlésteremben, hogy lássuk Führerünket, aki emberről emberre járva mindenkinek a szemébe nézett? A hatalmon lévők arra kényszerítették az elvtársakat, hogy vegyék le a csizmájukat, mert veszélyt jelentettek az államra. De az elvtársak nem engedtek. Mezítláb álltak, pedig tél volt. El kellett rejtenünk a kék sapkáinkat, mert "egyenruhának" tekintették és betiltották. Odakint rendőrök voltak, rendőrök tömegei. Odabent hatalmas, szorosan egymás mellett álló oszlopok álltak, néma, hűséges emberek. Az éhség sok embert térdre kényszerített, de nem ment el, hacsak a szanitécek nem vitték el. Ott minden szív egyként dobogott. Nem volt "ha és de".

Mit mondott nekünk akkor Adolf Hitler? "Elvtársaim, egy dolgot biztosan tudok: nincs közöttetek gyáva!" Áldott órák voltak azok a kellemetlenségek ellenére. Tudtuk, hogy mindazok, akik ott álltak, összetartoztak az életben és a halálban.

Elvtársak, most tele vagytok reménnyel, hogy ez így marad. Így kell lennie és így is marad, ha a front szellemében együtt maradunk. Egyszerűen csak együtt kell vigyáznunk, mindenkinek a maga helyén.

A frontember nem annyira a haláltól félt, mint inkább az élet hamisságától: a színleléstől, a szemtelenségtől, az önteltségtől és a gögtől. A harcos, aki félreáll, miután megtette a magáét, túlságosan könnyen elrejt a hencegőt, amint a veszély elmúlt. 1918-ban még mindig a bunkerekben ültünk. A hátulról jövő elégtelenség hozta azt, ami elkerülhetetlenné vált. Mindez még mindig ott ül a csontjainkban. Azonnal érezzük a régi félelmet és a régi bizalmatlanságot, amint valami nem valódi válik láthatóvá.

De óriási különbség van az idők között.

1918 novembere: A pártok és a korrupció mérgező virágzása előtt álltunk. Így kezdődött az állam, a nép és a nemzet bomlása. És - hiányzott egy vezető.

1933 januárja: A pártrendszer végének kezdetét éltük meg. A korrupció és a nyereszkeskedés hirtelen megszűnt. Az állam szilárd alapot teremtett a nép és a nemzet reformjához. A nyomorúság évei és az új felemelkedés közötti különbség legjobb jele a mi Führerünk.

Ellenőrizzük: a front jó, mert mi magunk is tudjuk, hogy kik vagyunk és mi történik, és a vezetés is jó. Ha e pólusok között van valami, ami korrekcióra szorul, akkor a Führer úrrá lesz rajta, ahogyan úrrá lett a megosztottságon és a lustaságon is. A legnagyobb feladatot teljesítettük. Mi még mindig teljes bizalommal tekintünk

Adolf Hitlerre, mindig és mindenütt készen arra, hogy teljes erőbedobással segítsük hatalmas művének befejezését, és újra és újra életünkkel biztosítsuk és megvédjük ezt a művet.

Ez a tény megmászhatatlan. Most tegyük világossá, mit kell tennünk, hogy a végső győzelem ne legyen feleslegesen drága. Gyorsan megértjük egymást, ha egyszerűen leírom a Führer természetét - olyan dolgokat, amelyeket önök már oly sokszor éreztek és gondoltak maguk is. Amit elmondok, nyilvánvaló igazságok, de még mindig nem mindenki ismeri őket.

Előszó a 14. kiadáshozth

A "Vezetés és követés" nem azzal a szándékkal íródott, hogy valami új legyen. A komoly munka már előkészítette a terepet. Az első tervezet a szolgálati ágamban az altisztek kiképzési leckéit tükrözte. "Forradalmi tevékenységünk" valójában nem volt más, mint az ellenséggel szembeni fölényünk bizonyítása: tisztábbak, bátrabbak és erősebbek voltunk a Németországba, Adolf Hitlerbe és küldetésébe vetett hitünkben. Útközben sok minden nehéz és kimondhatatlanul nehéz volt számunkra, de ami nehéz volt számunkra, az mindig könnyebbé vált, ha a Führerre tekintettünk. Ő mindig és mindenütt páratlan példa volt és maradt számunkra. Amit mi elszenvedtünk, semmi sem volt ahhoz a teherhez képest, amit ez az ember leküzdött. Aki mellette állt, aki áldozatot és veszélyt osztott meg velünk, bajtársunk volt életre-halálra: Hitler-katona volt.

A Führer ereje újra és újra új követőket szerzett magának - az ellenségből vagy azokból, akiket eddig nem érdekelt. A Hitler-katonák száma egyre nőtt és nőtt, míg végre felvirradt a nap, amikor már nemcsak a mi kis csapatnyi németünk volt Hitler-katona, hanem az egész német nép.

A "Vezetés és követés" azonban nem kell emiatt megváltoztatnia a címét. Ez a mű továbbra is a hitleri katonáknak szól. Hiszen mindannyian katonák vagyunk, a munka katonái vagy a fegyverek katonái. Ma már egyetlen tisztességes német sem kivétel. Mindannyian katonás emberek akarunk lenni, egyenesek, mint a katonák, őszinték és tiszták, becsületesek és lovagiasak, ha kell, kemények, ha kell, egymás között figyelmesek és bajtársiasak, Németországhoz pedig mindhalálig hűségesek.

A folyamatos sikerek nem véletlenek. Kizárólag a jellembeli értékekből, a szorgalomból és az áldozatokból fakadnak. Ezeknek az értékeknek a megteremtése az oktatás célja. Az egész által elért sikerek a tagok sikerei is. Ezért a tagok kötelesek alávetni magukat ennek a nevelésnek.

A "Vezetés és követés" példái szinte mindig a katonaság világába mutatnak, mert a kötelesség és az áldozatvállalás ott találja meg a legnagyobb igényét. Használatuk természetesen minden más németre is vonatkozik, a gyárigazgatóra éppúgy, mint a

munkásra, a tudósra éppúgy, mint a diákra, a tanárra és a tanítványra, az anyára és a gyermekekre. Egy biztos: bármit teszünk, az mindig csak gyenge köszönet azoknak az embereknek, akik vérezték és mindent adtak értünk.

Amikor a harc időszakában elvtársaim kérésére leírtam ennek az utasításnak egy rövid vázlatát, szándékosan nem írtam le mindent, amit mondtam, hogy az olvasónak legyen helye a fő gondolatok továbbfejlesztésére. Ebben az új kiadásban tudatosan kitöltöttem néhány ilyen hiányosságot, mert a "Vezetés és követés" most már sokkal szélesebb körű feladatot lát el, és már nem csupán egy órai útmutató, hanem nagyon gyakran egyszerűen csak elolvassák. Ezzel nem a hangos felolvasás régi szokását akarom támadni, mert a kimondott szó jobb, mint az olvasott. Még a jelenlegi formában is van elég hely az egyéni előadásmódnak. A főbb pontok változatlanok maradnak; elegendő anyagot kínálnak annak, aki keresi.

A jelen képe olyan, mint egy mozaik, amelynek fényes fénye nem tagadja meg a sötét színű köveket. Emlékeztetnek bennünket arra, hogy mit kell még tennünk. A múlt egy hatalmas, hősies korszak pecsétjét hordozza. A mi feladatunk, hogy méltónak bizonyuljunk rá; kötelességünk, hogy minden erőnket a jövő szükségleteinek kielégítésére fordítsuk.

Fontos a legjobb minőségű fegyver; még fontosabb, hogy a legjobb ember kezelje a fegyvert; a legfontosabb azonban a nép elpusztíthatatlan egysége, amelynek fiai nemcsak a legjobb katonák, hanem a legjobb munkások is, akik a katonák mögött állnak.

A legmagasabb emberhez tartozik a legmagasabb a földön: a vezetés és az uralkodás. A legjobbnak mindig vezetnie kell. Rossz, ha másképp van; ezt keserű tapasztalatból tudjuk. Mindenkinek a legjobb értékeit kell a Führer akaratára fordítania. Ezek az értékek azonban nem hullanak le egyikünknek sem az égből. El kell érni és ki kell érdemelni őket. Nem vagyunk szuperemberek. Ha a legjobbak akarunk lenni - és ezt kell tennünk az ellenséges földön hátrahagyottak iránti hálából -, akkor örömmel kell vállalnunk az oktatás, a kiképzés és a továbbképzés által megkövetelt erőfeszítéseket, hogy amikor vezetnünk kell, akkor helyesen vezessünk, és hogy magabiztosan kövessünk, amikor a követőkhöz tartozunk.

A helyes vezetésnek és a helyes követésnek örök emléket állított az itoni idő: az élők és a holtak hősi dicsőségét.

Németország

Mi Németországgal foglalkozunk, mindig Németországgal. Ezt újra és újra meg kell erősíteni és ki kell mondani. Különben fennáll a veszélye annak, hogy - a személyes gondok nyomása alatt - kevésbé figyelünk a nagy eszmére, sőt elfelejtjük, hogy az egyén az egész része, hogy élete csak akkor válik életté, ha a

fajta és a nyelv, az érzés és a gondolat, a nép múltja, jelene és jövője magasabb rendű egészének részévé válik.

Egy kezdetben nagyon jelentéktelennek tűnő élmény még mindig foglalkoztat. Évekkel ezelőtt vasárnap kirándultam a fiammal. A rövid vonatút olyan mély benyomást tett a kisfiúra, hogy Tegelben megkérdezte tőlem: "Még mindig Németországban vagyunk?" Először nevettünk rajta. De aztán rájöttem, hogy a gyerek nem érdekli meg, hogy nevéssünk rajta e kérdés miatt. Éppen ellenkezőleg! Elkezdett kialakítani egy Németországról alkotott fogalmat. Találkoztam olyan népi elvtársakkal, akik soha életükben nem hagyták el a falujukat. Sok nagyvárosi gyereünk is ilyen. Még közülünk is sokan, akik Nagy-Németországért harcoltunk, inkább provinciálisak maradtak.

Nehéz megszabadulni a provinciális kötöttségektől. Kezdetben mindenki a származás, a társadalmi körülmények, az értelmi szint és a foglalkozás által kialakított perspektívából szemléli a világot. Az újságok és a rádió kétségtelenül hozzájárultak a változáshoz, de a Németországról alkotott elképzeléseinket szükségszerűen újra és újra eltorzítja a lokálpatriotizmus, ha nem is a bizalmatlanság és a féltékenység.

A pozitív eredményeket még nem lehet lemérni abból, hogy most a németeknek megmutatják Németországot, hogy a német munkások, akiknek a bére korábban soha nem tette lehetővé az utazást, most láthatják, hogyan élnek a németek más tartományokban. Nemcsak az öröm általi erő, inkább az ő erejüket is az a tudat, hogy a mi falunk, a mi városunk egyedül nem Németország, hogy van egy hazánk, nagy és pompásan szép, és hogy egyetlen, erős, szorgalmas és ambiciózus nép fiai és leányai vagyunk.

A jelen nagy eseményei teljes mértékben megmutatták a német férfiaknak, akik katonaként állnak a történelmi átalakulás keresztútján, a haza lényegét és természetét. Még a távolban is számtalan összehasonlítást tudnak tenni. Megállapítják, hogy ez a haza gyönyörű. Vagy azt, hogy a természet egy vidéket még jobban megáldott, mert ott évente két aratás van, és látni fogják, hogy minden ember szereti a hazáját, és szépnek tartja, még ha mindig olyan sivár is.

Már ez a gondolat, a hazaszeretet is mutatja a helyes perspektívát. A német katonának nem csak a könyvekből tanul. Saját szemével látja egész nemzetek felemelkedésének és bukásának emlékműveit. Megismeri az észak büszke, makulátlanul tiszta népét, és látja más földeken, hogy a nagy nemzeteknek sem erejük, sem akaratuk nincs arra, hogy kimásszanak szegénységükből.

Az élő faji, kulturális és társadalmi történelem folyamatosan körülveszi a harcost a külföldön. Tudja, hogy szerepe van egy hatalmas átalakulásban, amelyre még nem volt példa a világtörténelemben. De gondolatai mindig visszatérnek Németországba, amelyre ehhez képest joggal büszke. Most könnyű számára a nemes és a tiszta felkarolása. És tudja, hogy az értékeset nemcsak megőrizni kell, hanem az

élet mélyebb értelme a jobbért való végtelen küzdelemben, a legszebb keresésében, a nemesebb megvalósításában rejlik.

Tudja, hogy milyen nagy szükség van az ilyen Németországról szóló elmélkedésekre. Ez azonnal megmutatkozik, amikor megkérdezi egyik követőjét, aki odahaza Németországért dolgozik, hogy milyen gondolatai vannak Németország fogalmáról. Próbálja ki! Segítsen a fickónak azzal, hogy új megfogalmazásokon keresztül utal a kérdéseire adott válaszokra. Gyakran csak célzás lehet. De még ez is elég anyagot ad a gondolkodáshoz és a neveléshez. Nem lesz ideje egy alapos előadásra.

De a bátorításod értékes eredményt ér el azzal, hogy elvtársadat elvezeti a forrásokhoz, amelyeket túl könnyen figyelmen kívül hagy, mert túl közel vannak az útjához.

Példák

Kérdés: Németország az, amit a térképen színes szegéllyel ábrázolnak?

Válasz: Ön már akkor nem tekintette a Saar-vidéket Németország részének, amikor a térképen feltüntetett határok máshol voltak, mint ma? Más volt a helyzet Ausztriával, a Szudéta-vidékkel és Danziggal?

Kérdés: A tájak, városok, falvak, folyók, hidak, műemlékek és minden más, ami ezeken a határokon belül látható, Németország?

Válasz: Német hajók nem járnak idegen tengereken? Nem a technika vívmányai hirdetik-e az egész világon a német képességeket, a német szellemet és a német szorgalmat?

Kérdés: A német nemzetiségű és német nyelvű emberek Németország határain belül Németország?

Válasz: Nem tartoznak-e hozzánk, Németországhoz azok a honfitársaink, akik idegen népek között élnek?

Kérdés: És ha most mindent, ami a miénk, és a német népet, bárhol is éljen, együtt vesszük, akkor ez mind együtt Németország?

Válasz: Nem tartozik-e Németországhoz az, ami német eredetű, ami egykor volt, mindaz, ami Németországban és körülötte töretlen küzdelemben keletkezik, amiről a történelem oly sok mindenről tudósít, ami figyelmeztet és kötelez?

Kérdés: Németország a jelen német népe, az a nép, amely ma él és dolgozik?

Válasz: Honnan jövünk? Léteznénk-e egyáltalán az előttünk járók nélkül? És mik lennénk, ha ősünk nem csak magukért, hanem értünk is törődtek, küzdöttek és reménykedtek volna? Ki tett többet Németországért: a jelen alkotói, vagy az előttünk fáradozók sokasága?

Kérdés: Németországban van ez az egész? Múlt és jelen?

Válasz: Nem hordozzuk-e magunkban az újjászületés magvait? Nem rajtunk

keresztül teljesedik ki az új élet? Nem mi vagyunk-e az apák, az eljövendő nemzedék szülei? Nem hozzá tartozik-e szeretetünk és hűségünk, gondoskodásunk és kötelességünk? Ki kívánna rosszat gyermekeinek?

Sok minden újonnan alakul, újonnan jön létre és újonnan jön létre Németországban. Vajon a jövő művei nem Németországhoz tartoznak-e?

Vezetőként kérdezd így a követőidet! Amikor ezekre a kérdésekre válaszol, érezni fogja, hogy növekszik a szeretete azok iránt, akik utána jönnek. Ez a szeretet megmutatja majd neki a kötelességét azok iránt, akik még meg sem születtek. És könnyebben felismeri majd, hogy mivel tartozik azoknak, akik most élnek, élnek és szenvednek mellette. Életében döntő jelentőségű lesz annak tisztázása, hogy gyermekei és azok gyermekei egyszer majd azok lesznek, amik ő most, hogy egyszer majd learatják azt, amit ő most vet, ahogy mi is most fizetjük meg az árát annak, amit előttünk elhanyagoltak, és hogyan élvezhetjük azt, amit apáink és nagyapáink teremtetek.

Németország annak az összessége, ami német volt és ami német lesz. Mi ennek a közepén állunk. Csak akkor éljük az életünket, ha tiszteletet és hálát érzünk az előttünk sírba szállt emberek és az általuk méltó kezekben hagyott művek iránt, és ha tudatában vagyunk annak a nagy felelősségnek, amelyet az eljövendő német nép és dolgok iránt viselünk.

Ki akarja közölni, hogy az utódaink átkozódjanak?

Németország és a német nemzet olyan, mint egy hatalmas vihar, amely az ősmúltból ered és az örökkévalóságig tart.

A nemzet egy töretlen oszlop, amely oda vonul, majd átkel a múltat és a jövőt összekötő hídon. Még ha csak azok látszanak is, akik ezen a hídon állnak és járnak, még ha csak ők gondolkodnak, éreznek, törekszenek és alkotnak is, a jelen németjei önmagukban mégsem a nemzet. Hozzá tartoznak azok is, akik a túloldalon, a nagy messzeségben eltűntek, és azok is, akik a távolból jönnek, és akik egy napon majd a jelen hídjára lépnek.

Ennek a folyónak, ennek a menetoszlopnak az útvonala és ereje két nagy tényezőtől függ: a vértől és a talajtól. Az egyik vagy a másik kiszáradhat, ha az egyik termékenyebb, mint a másik. A vezetéstől és a követéstől függ, mert csak a kettőjük közötti energia képes legyőzni azt a veszélyt, hogy a talaj nem olyan termékeny, mint a vér, vagy hogy a vér nem marad tiszta, azaz kiszárad, és az idegen vér lesz úrrá a talaj felett. Egyedül a megfelelő vezetés ad a folyónak szilárd medret, és ezáltal a legyőzhetetlen erőt, hogy biztosítsa életterét, azt az erőt, amely különben halálos bizonyossággal értelmetlenül ezer apró patakká apadna.

Az NSDAP/AO a nemzetiszocialista propagandaanyagok legnagyobb szálítója a világon. Több száz könyvet és folyóiratot ad ki több tucat nyelven. Több száz weboldalt is üzemeltet.

Előfizetési űrlap

() Előfizetés erre a folyóiraatra a következő tizenkét számra. 30,00 euró vagy 30,00 USD. [Kérjük, adja meg, hogy melyik nyelvi kiadást kéri!]

() Adomány - az Önök támogatása teszi lehetővé munkánkat!

Name _____

Street _____

Város _____ Irányítószám _____

Land _____

(Nem kötelező) E-mail cím / telefonszám _____

A csekkeket a következő címre kell kiállítani: NSDAP/AO

Postai cím: NE 68506 - USA (Vagy hagyja ki az "NSDAP/AO" feliratot).